

BALLA ZSÓFIA

Wiepersdorf

Öt miniatúr

I

Parkon, kastélyon átcsapott –
áttetszőn rezeg, foszlik
a hajnal kocsonyája. Szórt
jövömön fényes aszpik.

Az óriás fák csurogva
állnak a langy esőben.
Sikálja csüngő lombjukat
ezer csöpp leesőben.

Gőzöl a törzs, melyet süket
vihar pányvája rángatott.
Rázza sörényét a fa, úgy üget,
s az égre fröcsköl minden csillagot.

II

A tó ködös szemhéja feltörött.
A vízfeneékről kinéz valaki.
Ébredni próbál a hunyorgó sík fölött
egy férfi, és a mélynek inteni.

III

Lecsúszik az ég torkába a nap.
Nézem a csendet, hogy dől
a fákból, zsigerekből.
Fenyőkbe zúzott álom füstje kap.

Fény férceli a fák közét,
elvarr minden nyilást. Az ég
az irtás felől kibuggyan.
Amit nem láthatunk, úgy tűnik, messzeség.

IV

Hajszolt közelség villant távlatot.
Hajnali köd fon át, az életem lapít.
Elfeledném a mulasztásaim –
bedagadt gyűrű, le nem húzhatom.

V

A hűvös levegőben
néhány bogárka dörren,
kipattogzik söréttel,
madárhang füttyög, tördel,
csattog ezer karáttal
látatlan, szórt madárraj –

felhőknek szánt csapatban,
kiszórva hosszú távra,
isten elébe tártan
hazából hazaszárnyal.